

Una altra reforma important consistiria a permetre que entitats privades poguessin oferir serveis socials, com ara atenció als infants, educació o atenció a la gent gran. Això faria disminuir la inevitable ineficàcia del Govern en aquests serveis i la seva poca capacitat de resposta a les demandes socials en aquests temes. Si els polítics desitgen subvencionar aquests serveis, ho podrien fer mitjançant cupons

que caldria adquirir i presentar per obtenir un servei determinat.

Una reforma més radical consistiria a substituir l'actual sistema de beneficis socials per un sistema de "drets socials". Qualsevol persona podria demanar diners públics per a pagar l'educació dels fills o superar una etapa de manca de feina, però sempre a condició de tornar aquests diners durant els anys d'activitat

laboral, generalment en forma d'impostos.

Si no s'efectuen reformes com aquestes, els fonaments econòmics de l'estat del benestar perillan d'esfondrar-se. Avui dia, els pitjors enemics d'aquest model són els qui neguen els problemes existents. Suècia no ha fet sinó començar la tasca de corregir els errors del seu estat de benestar.

Assar Lindbeck

Traducció: Martí Estruch

El síndic no té qui li ho escriga

La Sindicatura de Greuges valenciana no coneix una de les dues llengües oficials. Però no és l'única institució, com denuncia irònicament Manuel S. Jardí.

Només 10 anys van tardar el PSPV, majoritari en aquesta parròquia, i la Generalitat valenciana a posar en funcionament la Sindicatura de Greuges. Ja s'havia deixat per impossible aquest negociat, aparentment destinat a garantir alguns drets dels ciutadans, evitar els abusos administratius i, si de cas, conservar la virtut. Va ser un poc abans de l'estiu passat, que les Corts van designar l'ex-senador del PSOE Artur Lizón perquè fera de defensor del poble a la valenciana. En aquesta demarcació, les províncies formen part de la genètica dels partits majoritaris i, de la mateixa manera que hi ha qui creu en la reencarnació, els socialistes mantenen la convicció que salvar els mables a la circumscripció de baix, guarda relació directa amb l'obertura de locals comercials, ja siguen patents, eurobotigues o ultramarins institucionals. Tenen la fina sospita que així neutralitzen la dreta oficial, que cada dos per tres hissa la bandera del greuge històric que pateix Alacant respecte als de més amunt del mapa. Lizón és de Sella, un poblet de la serra d'Aitana. I, de vegades, parla valencià, que ja és mèrit a les comarques de paret mitgera amb les millors platges de Llavíes.

I bé, una vegada ses senyories van decidir-se a obrir la nova oficina —a Alacant, per descomptat— algú va confondre's amb l'encàrrec i en lloc d'habilitar una institució d'auxili social, va muntar una pastisseria, atès que encara no han parat de fer ensaimades. Això de resoldre greuges, degueren pensar, va passar de moda quan el rei Salomó encertà a quina de les dues dones pertanyia l'in-

RAFA GIL

Artur Lizón. Les institucions valencianes són les primeres a incomplir la llei.

fant, tot just abans de duplicar-li la personalitat.

D'entrada, Lizón va designar síndic adjunt el sogre d'Eduardo Zaplana, l'actual encarregat del PP. A continuació, hi col·locaren com a assessor José Luis Vera, el marit de la diputada i gran manifestera del PSPV Maria Antònia Armengol.

Arribà la tardor i al senyor Lizón hagueren de parar-li els peus a les Corts, perquè semblava convençut que tenia butlla pel que fa als aspectes de provisió laboral i podia contractar a dreta i esquerra, sense respectar la mateixa legislació per la qual ha de vetllar. I no sols això. De poc que no s'aplica la llei de secrets de l'estat per

als seus quefers. I és que no se li apreciava intenció d'exercir la transparència desitjable en un departament on la gràcia consisteix a airejar injustícies i, a tot estirar, posar cataplasmes als excessos del règim. Encara en faltava una i el síndic s'ha acabat de despullar en públic. Pasqual Mollà, un diputat d'Esquerra Unida, ha denunciat que la Sindicatura només publica en castellà els seus anuncis en premsa. Lizón ha confessat el seu pecat i la nostra penitència: encara no té traductor. Per a ells devem ser una mena de Sidi Ifni abans de la descolonització. O com els bosquimans, però sense llança, Ací es pot lluir càrrec i ser analfabet, total o parcial, en una llengua oficial. I encara caldrà agrair a Lizón la bona voluntat de respondre del seu puny i lletra les missives que li apleguen en valencià. Cortesia de la casa.

La normalització lingüística encara necessita intèrprets. Fa molt poques setmanes, en complir-se el desè aniversari de la Llei d'Ús (i abús) del Valencià, el portaveu del Consell, Joan Romero, va llegir una declaració institucional, a manera de commemoració. Es va fer en un català exquisit. La resta de les notes oficials que es van distribuir a la premsa, referents a altres acords del Govern autònom, eren escrites en la llengua de Nebrija i de la Guàrdia Civil. L'any que ve, per l'onzè aniversari de la llei, tornaran a fer una declaració en valencià. A banda d'això, queda el dubte sobre l'actitud que adoptarà el síndic pel que fa a qualsevol greuge que li plantegen sobre discriminació lingüística. I només caldrà què, arribat el moment, Santa Rita li pose traductor.

Manuel S. Jardí